

Sygn. akt VI Ga 65/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska (spr.)

Sędziowie: SO Anna Walus-Rzqsa

SO Beata Hass-Kloc

Protokolant: st. sekr. sądowy Halina Ramska

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) Spółki z o.o. w W.**

przeciwko: **H. G.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 5 listopada 2014 r., sygn. akt V GC 32/13

u c h y l a zaskarżony wyrok w pkt I i IV i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Krośnie V Wydziałowi Gospodarczemu do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI Ga 65/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 kwietnia 2015 r.

Pozwem wniesionym w sprawie, powód (...) Sp. z o.o. w W. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że pozwany H. G. - prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą P. winien zapłacić powodowi kwotę 58.509,42 zł tytułem należności z weksla z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powyższego powód wskazał, iż weksel in blanco został wystawiony przez pozwanego w dniu 8 kwietnia 2008 r., zaś w dniu 11 kwietnia 2012 r. został wypełniony przez powoda zgodnie z załączoną deklaracją wekslową na kwotę 58.509,42 zł i pomimo zawiadomienia pozwanego o wypełnieniu weksla nie został on wykupiony w terminie zapłaty.

W dniu 2 sierpnia 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku w sprawie sygn. akt VIII GNc 3007/12 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zgodnie z żądaniem pozwu.

Od wydanego nakazu zapłaty pozwany wniósł zarzuty, zaskarżając nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Pozwany zarzucił naruszenie art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. prawo wekslowe w związku z art. 65 k.c. poprzez uzupełnienie weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem, a w szczególności poprzez:

- podanie sumy wekslowej niezgodnie z zawartym porozumieniem określającym wartość zobowiązania,
- dokonanie sprzedaży przedmiotu leasingu poniżej jego wartości,
- naliczenie kary umownej za bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu sprzecznie z ustawowymi dyrektywami wymiaru odsetek oraz bez podstawy faktycznej, gdyż pozwany zwrócił samochód powodowi w terminie zastrzeżonym postanowieniami umowy.

Ponadto pozwany zarzucił naruszenie art. 1 pr. wekslowego poprzez opatrzenie weksla nieczytelnym podpisem wystawcy.

W uzasadnieniu zarzutów niezgodnego z deklaracją wekslową uzupełnienia weksla, pozwany wskazał, iż weksel, z którego roszczeń dochodzi powód został wypełniony na kwotę 58.509,42 zł, chociaż kwota ta nie odpowiada przedkładanym przez powoda rozliczeniom leasingu. Powód nie rozliczył, wbrew porozumieniu, poniesionych przez pozwanego kosztów ubezpieczenia OC i AC (kwota 3.856,42 zł), a w ogólnym rozliczeniu nie uwzględnił również korekty podatku VAT dokonanej przez Urząd Skarbowy (do umowy nr (...) w 2011 roku skorygowano podatek VAT na kwotę 18.745,26 zł, w roku 2012 na kwotę 3.460,80 zł). Wg pozwanego powód dokonał sprzedaży przedmiotu leasingu po rażąco zaniżonej cenie, nieadekwatnej do stanu pojazdu, który nie miał cech nadmiernego zużycia. Argumentując nieprawidłowe naliczenie kwoty za bezumowne korzystanie ze spornego pojazdu pozwany zarzucił naruszenie regulacji art. 359 § 2¹ kc o wysokości maksymalnych odsetek, jak też jej rażące wygórowanie poprzez ustalenie zgodnie z § 37 ust. 6 umowy, czyli w wysokości 0,17% ceny nabycia przedmiotu leasingu za każdy dzień opóźnienia oraz brak wskazania sposobu wyliczenia kwoty stanowiącej karę umowną.

W odpowiedzi na zarzuty powód wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego nakazu zapłaty podtrzymując dotychczasową argumentację oraz opisując warunki umowy leasingu nr (...) z dnia 8 kwietnia 2008r., a także przedstawił szczegóły rozliczenia leasingu, który na skutek niewywiązywania się przez pozwanego z jego warunków (brak płatności rat leasingowych) został rozwiązany przed upływem terminu na który został zawarty. Przedmiot leasingu – ciągnik siodłowy(...), został pozwanemu odebrany dopiero w dniu 28 czerwca 2010r. Powód w oparciu o regulacje zawarte w ogólnych warunkach umowy leasingu (dalej: O.W.U.L.) dokonał rozliczenia leasingu początkowo w oparciu o wyliczenie wstępne. Potem przedmiot leasingu był poddany wycenie biegłego rzeczoznawcy i po przeprowadzeniu licytacji oddany do korzystania na podstawie nowej umowy leasingu w cenie 169.700 zł netto i cena ta przewyższała cenę określoną w wycenie rzeczoznawcy. Stąd zarzut rażącego zaniżenia wartości pojazdu nie jest zasadny. Uzyskaną kwotę powód uwzględnił w rozliczeniu leasingu zaliczając ją na poczet odszkodowania umownego wynoszącego 127.758,67 zł (§ 35 ust. 6 lit. d oraz ust. 14 lit. b O.W.U.L.). Uzyskaną w ten sposób nadwyżkę w kwocie 41.941,33 zł. zaliczył na poczet zaległości z przedmiotowej umowy leasingu, szczegółowo podane w odpowiedzi na zarzuty. Wyszczególnił także, że na sumę wekslową ostatecznie składają: - kwota trzech nie zapłaconych przez korzystającego zaległych miesięcznych opłat leasingowych za okres od marca 2010 r. do maja 2010 r. włącznie, - kwota 5.709,60 zł tytułem części składki ubezpieczeniowej za kolejny okres składkowy zapłaconej przez powoda, - kwota 589,65 zł zaległej opłaty tytułem podatku od środków transportowych (część), - kwota 2.074 zł tytułem zwrotu kosztów windykacji, - kwota 4.032,83 zł tytułem zwrotu kosztów wyceny, transportu i przechowania przedmiotu leasingu, - kwota 11.411,52 zł tytułem kary umownej za bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu w wysokości 0,17 % ceny nabycia przedmiotu leasingu (w kwocie netto 271.185,46 zł), której wysokość została obliczona biorąc za podstawę czasookres począwszy od daty 6 maja 2010 r. (przyjętej jako termin natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu zgodnie z pismem rozwiązującym umowę doręczonym w dniu 5 maja 2011 r.) do dnia zwrotu przedmiotu tj. do dnia 27 czerwca 2010 r., tj. do daty poprzedzającej odbiór przedmiotu leasingu od korzystającego w dniu 28 czerwca

2010 r., czyli za okres 52 dni, - kwota 905,08 zł tytułem części składki ubezpieczeniowej za kolejny okres składkowy w kwocie naliczonego podatku VAT zapłaconej przez powoda, - odsetki umowne w łącznej kwocie 1.694,29 zł. za nieterminowe płatności opłat leasingowych naliczone na podstawie § 19 ust. 1 O.W.U.L. Odsetki „karne” od zaległych opłat leasingowych i innych należności naliczono w wysokości 150 % stopy odsetek ustawowych na podstawie art. 481 k.c. w związku z § 35 ust. 6 lit. a i b w zw. z § 19 ust 1 O.W.U.L., zaś pozostałe odsetki naliczono w wysokości odsetek ustawowych na podstawie art. 481 k.c. Kapitalizacji odsetek dokonano na podstawie art. 482 k.c.

Odnosząc się zaś do zarzutów pozwanego dotyczących weksla stanowiącego podstawę roszczenia podkreślił, że podnoszone przez pozwanego korekty, o których ten został skutecznie zawiadomiony, miały miejsce jeszcze przed datą wypełnienia weksla i zostały uwzględnione w sumie wekslowej. Zakwestionował, jakoby zaistniała jakakolwiek wadliwość weksla wywodzona z nieprawidłowego podpisu wystawcy. Nadto powód podważył zasadność domagania się przez pozwanego pomniejszenia przez powoda wartości dochodzonego roszczenia o różnice w podatku VAT stwierdzone przez Urząd Skarbowy pozwanego. Podał, że zgodnie z art. 709¹⁵ k.c. wartość odszkodowania umownego w umowie leasingu ulega pomniejszeniu o korzyści, jakie Finansujący uzyskał wskutek rozwiązania umowy leasingu. Nie stanowi zaś takiej korzyści Finansującego kwota podatku VAT zawarta w cenie brutto sprzedaży przedmiotu leasingu, który Finansujący jako podatnik podatku od towarów i usług obowiązany jest odprowadzić jako podatek należny organom skarbowym w związku z powstaniem obowiązku podatkowego w myśl ustawy o podatku od towarów i usług.

Powód wskazał, że zgodnie art. 471 i nast. k.c. w zw. z § 13 i 38 O.W.U.L. korzystający przyjął na siebie odpowiedzialność na zasadzie ryzyka zarówno za wykonanie umowy leasingu, jak i za przypadkową utratę lub uszkodzenie przedmiotu leasingu oraz jego zwrot. Nadmienił iż pozwany jako osoba używająca przedmiotu leasingu dla realizacji swoich interesów powinien ponosić odpowiedzialność za szkody wynikłe dla innych osób, chociażby sam winy nie ponosił. Podał również, że zawarcie nowej umowy leasingu, o wartość której pomniejszono roszczenie powoda, dokonane zostało przez powoda bez zbędnej zwłoki oraz przy zachowaniu należytej staranności. Rozliczenie przedmiotowej umowy leasingu dokonane zostało zgodnie z § 35 ust. 14 O.W.U.L., poprzez pomniejszenie odszkodowania umownego o wartość netto przedmiotu leasingu przyjętą dla nowej umowy leasingu, a następnie uwzględnienie należności z umowy nie uiszczonych przez Korzystającego (§ 35 ust. 16 O.W.U.L.) - czyli zgodnie z literalnym brzmieniem art. 709¹⁵ k.c. Zakwestionował aby naliczenie kary umownej za niewywiązanie przez pozwanego z obowiązku zwrotu przedmiotu leasingu naruszało art. 483 i nast. kc i w konsekwencji zasadność powoływania się przez pozwanego na przepisy dotyczące odsetek maksymalnych (kara za niewykonanie świadczenia niepieniężnego - w odróżnieniu od odsetek, czy to umownych czy też ustawowych, stanowiących w istocie wynagrodzenie za korzystanie z cudzego kapitału).

W piśmie procesowym z dnia 15 maja 2013 r. pozwany podtrzymał zarzut nieprawidłowego wypełnienia sumy wekslowej. W kontekście tego zarzutu wyszczególnił bezwzględnie nieważny zapis deklaracji wekslowej określającej jako składnik sumy wekslowej tj. „odszkodowanie umowne”. Argumentował, iż art. 709¹⁵ k.c. w ogóle nie przewiduje dopuszczalności zastrzegania kar umownych na wypadek zwłoki w zapłacie rat leasingowych, w szczególności nie stanowi on w tym zakresie legis specialis względem art. 483 § 1 k.c. Zarzucił również brak precyzji w określeniu kosztów (wchodzących w skład sumy wekslowej) dotyczących windykacji. Zasugerował także, że suma wekslowa winna zostać obniżona poprzez odliczenie kosztów ubezpieczenia OC i AC. Podtrzymał również twierdzenia, że cena ponownego leasingu była rażąco zaniżona, zaś z kolei kara umowna z bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu została rażąco zawyżona.

W dalszych pismach strony podtrzymały swoje stanowiska.

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2014 r., sygn. akt V GC 32/13, Sąd Rejonowy w Krośnie uchylił nakaz zapłat wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z/s w Świdniku, odnośnie należności głównej w kwocie 29.991,39 zł oraz ustawowych odsetek od tej kwoty i w tym zakresie powództwo oddalił (pkt I),

uchylił nakaz zapłaty w zakresie kosztów procesu (pkt II), w pozostałym zakresie nakaz zapłaty utrzymał w mocy (pkt III) natomiast koszty procesu pomiędzy stronami wzajemnie zniósł (pkt IV).

W uzasadnieniu dla niniejszego Sąd Rejonowy ustalił, iż dniu 8 kwietnia 2008 r. powód (...) Sp. z o.o. w W. zawarł z pozwanym H. G. umowę leasingu operacyjnego nr (...), w ramach której powód jako finansujący zobowiązał się nabyć od zbywcy wskazanego przez korzystającego (pozwanego) i oddać korzystającemu do używania lub do używania i pobierania pożytków przedmiot leasingu określony w umowie - ciągnik siodłowy (...) w zamian za ustalone wynagrodzenie. Umowa została zawarta na czas oznaczony, rozpoczynający się z dniem podpisania umowy leasingu, a kończący się z upływem miesiąca, za który zgodnie z harmonogramem opłat należna jest ostatnia opłata leasingowa. Korzystający odebrał przedmiot leasingu bez zastrzeżeń w dniu 28 maja 2008 r. Na zabezpieczenie należności z przedmiotowej umowy pozwany wystawił weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową, zgodnie z którą wyrażał zgodę na jego wypełnienie w każdym czasie w przypadku nie uiszczenia przez niego w terminie wszelkich należności wynikających z Umowy Leasingu nr (...), bądź powstałych w skutek jej rozwiązania lub wygaśnięcia na sumę wekslową odpowiadającą łącznej sumie zadłużenia z tej umowy leasingu, na które składać się będzie kwota niezapłaconych opłat leasingowych (rat wynagrodzenia i innych opłat) oraz kosztów, w tym kosztów windykacji wynikających z tej umowy leasingu i obciążających korzystającego, odsetek za opóźnienie oraz kwota odszkodowania umownego, o którym mowa w O.W.U.L. oraz innych należności i kosztów powstałych zarówno w czasie trwania jak i po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy leasingu. Przedmiot leasingu, na podstawie § 35 O.W.U.L., został odebrany dopiero w dniu 28 czerwca 2010 r., za pośrednictwem osób trzecich. Przedmiot leasingu został poddany wycenie biegłego rzeczoznawcy, który wycenił go w dniu 5 lipca 2010 r. na kwotę 169.700 zł. netto.

W ocenie Sądu Rejonowego wycena dokonana na zlecenie powoda w sposób rażąco nie uwzględniała rzeczywistej wartości odebranego przedmiotu leasingu albowiem rzeczywista wartość pojazdu ustalona przez biegłego sądowego na chwilę jego odebrania korzystającemu wynosiła 187.300 zł. netto. Jak wskazał Sąd Rejonowy podobną (choć nieco niższą) wartość pojazdu (186.885 zł bez VAT) podał sam powód zawierając umowę ubezpieczenia OC i AC z dnia 13 maja 2010 r., a zatem już po wypowiedzeniu umowy leasingu. Odebrany przedmiot leasingu został oddany do korzystania na podstawie nowej umowy leasingu. Wartość nowej umowy ustalono w trybie licytacji, zainicjowanej na portalu aukcyjnym w dniu 21 października 2010 r. na sumę 169.700,00 zł. netto. Powód przesłał korzystającemu wstępne rozliczenie finansowe umowy leasingu według stanu na dzień jej rozwiązania zgodnie z powołanymi postanowieniami umowy w piśmie z dnia 7 marca 2011 r. wzywającym jednocześnie do zapłaty wskazanej w nim sumy w terminie do 21 marca 2011 r., pod rygorem wypełnienia weksla in blanco. Rozliczenia korygowano następnie pismami z dnia 18 listopada 2011 r. i 5 kwietnia 2012 r. Owo rozliczenie uwzględniało oddanie przedmiotu leasingu do korzystania na podstawie nowej umowy leasingu, korekty zaś polegały na zaliczeniu wpłaty korzystającego z dnia 17, 21 i 24 marca 2011 r. oraz korekty kary za bezumowne korzystanie z przedmiotu. Ostatnia z korekt zadłużenia, określającego jego poziom na kwotę 50.512,85 zł., nie uwzględniała odsetek, przy czym powód zastrzegł ich wyliczenie i żądanie, na wypadek skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wobec braku spłaty zadłużenia powód wypełnił w dniu 11 kwietnia 2012 r. weksel in blanco w oparciu o deklarację wekslową, o czym na piśmie zawiadomił pozwanego, wzywając go do wykupu weksla. Pomimo zawiadomienia pozwanego listem poleconym o wypełnieniu weksla, weksel ten, nie został wykupiony przez pozwanego w terminie zapłaty, tj. w dniu 18 kwietnia 2012 r. Powód ubezpieczył samochód z tytułu OC i AC już po wręczeniu pozwanemu wypowiedzenia umowy leasingu, tj. 13 maja 2010 r. na okres od 26 maja 2010 r. do dnia 25 maja 2011 r., obciążając jego kosztem pozwanego za okres do zawarcia ponownej umowy leasingu.

Sąd Rejonowy podzielił wnioski skorygowanej opinii biegłego sądowego odnośnie wartości przedmiotu leasingu na chwilę jego odbioru pozwanemu dając w całości wiarę opinii. W ocenie Sądu Rejonowego, biegły wyjaśnił przekonująco, że wyższa cena ustalona przez niego wynika m.in. z zawyżenia korekty ujemnej za silnik z normą (...), nie wykazaniu podstaw do dokonania ujemnej korekty za ogumienie (brak właściwego uzasadnienia), arbitralnych korektach ujemnych z tytułu wcześniejszych napraw oraz aktualnej sytuacji rynkowej.

Na podstawie art. 207 § 6 k.p.c. Sąd oddalił m.in. wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków G. C. (rzeczoznawcy opiniującego przedmiot leasingu) i M. M. (pracownika odpowiedzialnego za sprzedaż przedmiotu leasingu) jako dowodów spóźnionych, a ponadto nie mogących mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Czyniąc rozważania prawne Sąd Rejonowy przytoczył treść art. 709¹ k.c. Wskazał, iż niespornym w sprawie jest, że pomiędzy stronami doszło do skutecznego zawarcia wzmiankowanego typu umowy, w tym względzie nie zaprzeczył pozwany, iż ze swej winy popadł w opóźnienie z zapłatą poszczególnych rat wynagrodzenia na rzecz finansującego (powoda), co skutkowało prawidłowym zastosowaniem przez powoda procedury opisanej w art. 709¹³ § 2 k.c., skutkującej wypowiedzeniem przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność. W niniejszej sprawie, zgodnie z § 35 ust. 6 i 7 O.W.U.L., jak naprowadził Sąd Rejonowy, finansujący w przypadku wypowiedzenia umowy na skutek okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność korzystający, miał prawo żądać: - zapłaty zaległych opłat leasingowych z odsetkami umownymi, o których mowa w § 19 ust. 1 O.W.U.L. (150 % stopy odsetek ustawowych),

- innych opłat i kosztów, do poniesienia których zobowiązany był korzystający na podstawie umowy leasingu wraz z odsetkami umownymi, o których mowa w § 19 ust. 1 O.W.U.L. (150 % stopy odsetek ustawowych),

- zwrotu przedmiotu leasingu w terminie i do miejsca wskazanego przez finansującego lub zapłaty jego równowartości albo wydania go upoważnionym przez finansującego osobom trzecim,

- zapłaty finansującemu odszkodowania umownego w wysokości 105% sumy wszystkich przewidzianych w umowie leasingu, a nie zapłaconych opłat leasingowych w części kapitałowej i ceny wykupu.

Sąd Rejonowy uznał, iż poszczególne kategorie należności, do zapłaty których zobowiązany był korzystający w przypadku rozwiązania umowy leasingu nie budzą wątpliwości.

Analizując kolejno poszczególne należności powoda Sąd Rejonowy nie zakwestionował następujących składników rozliczenia:

- zaległe (wymagalne przed rozwiązaniem umowy leasingu) raty wynagrodzenia wraz z umownymi odsetkami (69.536,94 zł)

- opłaty tytułem podatku od środków transportowych wraz z odsetkami (I rata za 2009r. i I rata za 2010r.) – kwota 2.150,53 zł

- opłata tytułem zwrotu kosztów windyacji wraz z odsetkami – łącznie 2.423,40 zł

- należność tytułem kosztów wyceny, transportu i przechowania przedmiotu leasingu wraz z odsetkami – łącznie 4.515,44 zł

- należność tytułem kary umownej za korzystanie z przedmiotu leasingu wyliczona przez powoda korzystniej niż wynika to z uregulowania O.W.U.L. wraz z odsetkami – łącznie 12.411,36 zł

- odsetki umowne za nieterminowe płatności opłat leasingowych w łącznej kwocie 1.694,29 zł.

Sąd Rejonowy uznał jednak, że rozliczenie powoda jest nieprawidłowe i zakwestionował w tym rozliczeniu:

1. należność przyjętą przez powoda z tytułu zwrotu ubezpieczenia przedmiotu leasingu, która wg Sądu Rejonowego powinna ograniczać się do kwoty 1.421,23 zł (wyliczona tylko za 1 miesiąc z uwzględnieniem odsetek)

2. wysokość odszkodowania umownego wynoszącego 127.758,67 zł (mieszczącego w sobie niedopuszczalną 5% karę umowną za zobowiązanie pieniężne) zamiast zasadnego odszkodowania wynoszącego 121.674,92 zł

3. kwotę uzyskaną z tytułu ceny sprzedaży przedmiotu leasingu wynoszącą 169.700 zł zamiast możliwej do uzyskania kwoty 187.300 zł.

Sąd Rejonowy dla zakwestionowanych elementów rozliczenia argumentował, że co do zasady korzystający zobowiązany był do ponoszenia kosztów tytułem zwrotu kwoty ubezpieczenia przedmiotu leasingu (ad. 1). Jednakże w ocenie Sądu I instancji w okolicznościach niniejszej sprawy powód dokonał tego rozliczenia w sposób wadliwy. Jak wynika z analizy akt sprawy ubezpieczenie pojazdu za cały rok wynosiło, po uwzględnieniu korekty VAT 14.683,92 zł. a zatem 1.223,66 zł. miesięcznie. Sąd Rejonowy naprowadził, że ostatnie ubezpieczenie zostało zawarte przez finansującego w dniu 13 maja 2010 r. a zatem zostało zawarte już po wypowiedzeniu umowy leasingu, tj. w sytuacji, gdy nieaktualne już były umowne ustalenia stron w przedmiocie obowiązku zwrotu kosztów ubezpieczenia. W tej sytuacji brak było podstaw w ocenie Sądu Rejonowego do obciążania pozwanego, kosztami ubezpieczenia w wysokości, w jakiej uczynił to powód. Możliwym i zasadnym było natomiast obciążenie go opłatą za okres, w jakim faktycznie korzystał z pojazdu, tj. za 1 miesiąc, a zatem kwotą 1.421,23 zł. uwzględniając odsetki żądane przez powoda.

Nadto w ocenie Sądu Rejonowego powód częściowo wadliwie określił wartość należności z tytułu „odszkodowania umownego” (ad.2). Jedyne bowiem jak wskazał Sąd Rejonowy pozornie stanowią one odpowiednik uprawnienia przewidzianego w art. 709¹⁵ k.c. Odnosząc się do § 2 pkt 11 O.W.U.L. zawierającego definicję „odszkodowania umownego”, Sąd wskazał, że takie uregulowanie odpowiadałoby w pełni treści art. 709¹⁵ k.c. Jednakże zapis O.W.U.L. w niniejszej sprawie stanowił dalej, iż szczegółowy sposób ustalenia wysokości odszkodowania umownego określony jest w § 32 oraz w § 35 O.W.U.L. Problematycznym w ocenie Sądu Rejonowego była okoliczność, że w § 35 pkt 6 d jest nie tyle uszczegółowieniem, co modyfikacją tego zapisu - nieuprawnioną we fragmencie, gdzie mowa jest o „105 % sumy wszystkich przewidzianych w umowie leasingu a nie zapłaconych opłat leasingowych i ceny wykupu”. Taki zapis w ocenie Sądu Rejonowego czyni z niego w części (w 5 %) niedopuszczalną karę umowną za zobowiązanie pieniężne. Na to miejsce wprowadzić trzeba zatem wywodzone wprost z ustawy uprawnienie finansującego. Stąd zasadnym jest uwzględnienie zamiast kwoty 127.758,67 zł. jako „odszkodowania umownego” kwoty 121.674,92 zł.

Wg Sądu Rejonowego nie można zaakceptować także sposobu wyliczenia kwoty jaka została zaliczona na poczet zadłużenia przez powoda, z tytułu ponownego oddania pojazdu w leasing (ad.3). Wycena przeprowadzona na zlecenie powoda była nierzetelna i rażąco zaniżała wartość pojazdu na chwilę jego odbioru. Dodatkowo w ocenie Sądu Rejonowego zupełnie niezrozumiałym było zwlekanie z wystawieniem oferty leasingu w zasadzie do końca października 2010 roku. Na kwotę ostatecznie uzyskaną w licytacji, wpłynęła przede wszystkim zaniżona wycena oraz spóźnione przeprowadzenie licytacji, w okresie późnojesiennym który wiąże się m.in. z ograniczeniem robót, do których mógłby zostać potencjalnie użyty ciągnik siodłowy. Z tych powodów, zasadne zdaniem Sądu Rejonowego było „potrącenie” od kwoty przysługujących powodowi należności, faktycznej i możliwej do osiągnięcia w przypadku właściwie, ale bez nadmiernego wysiłku, przeprowadzonej procedury oferty leasingowej, wartości pojazdu, ustalonej przez biegłego sądowego, tj. 187.300,00 zł. Sąd Rejonowy uznał zatem, iż suma wszystkich należności przypadających powodowi z wymienionych wyżej tytułów, po „zaliczeniu” kwoty 187.300,00 zł jako możliwej do osiągnięcia przy prawidłowo przeprowadzonym powtórnym wprowadzeniu w leasing, to kwota 28.518,03 zł.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego w sprawie koniecznym okazało się uchylenie – w oparciu o art. 496 k.p.c. - nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym odnośnie należności głównej w kwocie 29.991,39 zł (58.509,42 zł to kwota przysądzona przedmiotowym nakazem, kwota 28.518,03 zł. rzeczywiście należna) oraz ustawowych odsetek od tej kwoty i w tym zakresie oddalenie powództwa, o czym Sąd I instancji orzekł w pkt I wyroku. Zasadność powództwa w pozostałej części implikowała konieczność utrzymania w mocy nakazu w dalszej części o czym Sąd I instancji orzekł w pkt III wyroku. Kształt rozstrzygnięcia co do roszczenia głównego, uzasadniał z kolei uchylenie nakazu w zakresie kosztów procesu i ich wzajemne zniesienie w oparciu o art. 100 k.p.c. o czym Sąd orzekł w pkt IV wyroku.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją powód wskazując wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 29.992 zł . Mimo to, podając zakres zaskarżenia, powód wskazał, że zaskarża wyrok w całości (co do wszystkich czterech punktów), a żądając jego zamiany wniósł o utrzymanie wydanego w sprawie nakazu zapłaty w całości wraz z kosztami postępowania

za obie instancje. ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu powód zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, a to:

a) art. 709¹⁵ § 1 k.c. i § 35 ust. 14 lit. B O.W.U.L. poprzez przyjęcie, że powód dokonał niewłaściwego rozliczenia umowy leasingu nieprawidłowo ustalając wysokość odszkodowania umownego w drodze zaliczenia na poczet należności przysługujących mu od korzystającego z tytułu niewykonania umowy leasingu kwoty wartości netto przedmiotu leasingu przyjętej jako podstawa w nowej umowie leasingu pomniejszonej o koszty związane z zawarciem nowej umowy leasingu,

b) art. 709¹⁵ § k.c. i § 35 ust. 6 O.W.U.L. w zw. z art. 353¹ k.c. poprzez przyjęcie, że przyjęte przez strony zasady ustalania wysokości odszkodowania umownego w zakresie przyjęcia jako podstawy 105 % wartości wszystkich przewidzianych w umowie leasingu, a nie zapłaconych opłat leasingowych w części kapitałowej są wadliwe i nieuprawnione w części 5%, jako czyniące niedopuszczalną karę umowną za zobowiązanie pieniężne,

c) art. 709¹ k.c. i art. 709¹⁵ § 1 k.c. w zw. z art. 471 i 473 § 1 k.c. poprzez całkowite pominięcie zasady ryzyka jako podstawy odpowiedzialności korzystającego i nie uwzględnienie przez Sąd orzekający, że szkoda w majątku powoda powstała z przyczyn leżących po stronie pozwanego – korzystającego, skutkiem czego było pominięcie, przez Sąd, że:

- oddanie przedmiotu leasingu do używania na podstawie nowej umowy leasingu nastąpiło w sytuacji tzw. sprzedaży wymuszonej,

- zasadne było obciążanie korzystającego kosztami ubezpieczenia przedmiotu leasingu także za okres, w którym przedmiot ten pozostawał w jego nieuprawnionym władaniu po rozwiązaniu umowy z przyczyn leżących po stronie korzystającego, zaś korzystający pozostawał w zwłoce z jego zwrotem (naruszenie postanowienia § 37 ust. 7 O.W.U.L.);

d) art. 709¹⁵ § 1 k.c. w zw. z art. 471 k.c. i art. 355 § 2 k.c. poprzez pominięcie, że finansujący dochowując należytej staranności o podwyższonym mierniku wymaganym od profesjonalistów dopełnił wszelkich czynności mających na celu zmniejszenie rozmiaru szkody i oddał przedmiot leasingu do używania na podstawie nowej umowy leasingu przyjmując jego wartość netto po uprzednim ustaleniu jego wartości przez zlecenie wyceny profesjonalnemu i renomowanemu rzeczoznawcy, a następnie zweryfikowaniu wartości rynkowej w drodze otwartej licytacji internetowej – i to pomimo braku obowiązku powoda w zakresie szczególnego trybu i sposobu sprzedaży wynikającego bądź z przepisów ogólnie obowiązujących bądź z postanowień umowy łączącej strony; a tym samym poprzez nieuzasadnione przypisanie powodowi zawinionego działania z pokrzywdzeniem pozwanego,

2. naruszenie prawa procesowego, a to:

a) art. 233 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia polegającego na dokonaniu oceny dowolnej, sprzecznej z wymaganiami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logiki następujących dowodów:

1) opinii nr (...) biegłego sądowego mgr inż. G. P., dopuszczonej na wniosek pozwanego, wraz z opinią uzupełniającą biegłego z dnia 8 lipca 2014 r. (aneks nr (...) do opinii) i wyjaśnieniami składanymi do protokołu,

2) wyceny przedmiotu leasingu nr (...) - (...) sporządzonej na zlecenie powoda przez (...) Sp. z o.o. wraz z wyceną uzupełniającą z dnia 4 marca 2014 r. i pismem uzupełniającym z dnia 4 marca 2014 r. oraz pismem z dnia 21 lipca 2014 r.

- poprzez całkowite zakwestionowanie przez Sąd orzekający profesjonalnej wyceny rzeczoznawcy dokonanej na zlecenie powoda „na bieżąco” w oparciu o oględziny przedmiotu leasingu i pozbawienia tejże wyceny w całości waloru wiarygodności na rzecz opinii biegłego sądowego sporządzonej na wniosek pozwanego po upływie znacznego okresu czasu, opartej wyłącznie na danych zawartych w wycenie rzeczoznawcy (...) Sp. z o.o., mającej więc jedynie charakter hipotetyczny,

3) dokumentu – raportu z licytacji internetowej

- poprzez błędną interpretację jego treści przez Sąd orzekający, w szczególności co do rzetelności i prawidłowości przeprowadzonej licytacji i jej skutków,

b) naruszenie art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych powoda z :

1) z zeznań świadka mgr inż. G. C. – rzeczoznawcy (...) Sp. z o.o. na okoliczność prawidłowości i rzetelności wycen przedmiotu leasingu sporządzonych przez mgr inż. G. C. w imieniu (...) Sp. z o.o. na zlecenie powoda oraz w celu udzielenia wyjaśnień na zarzuty postawione przez biegłego sądowego mgr inż. G. P. na rozprawie w dniu 9 lipca 2014 r.

2) z zeznań świadka M. M. – Kierownika Zespołu (...) Sp. z o.o. na okoliczność prawidłowości licytacji internetowej przedmiotu leasingu przeprowadzonej przez powoda, w tym przyjętej przez powoda ceny wywoławczej przedmiotu leasingu,

- w sytuacji, gdy konieczność dopuszczenia i przeprowadzenia takich dowodów przez Sąd orzekający wynikała dopiero w toku procesu wobec całkowicie nieuzasadnionych zarzutów biegłego stawianych powodowi a dotyczących zarówno organizacji i przebiegu licytacji internetowej przedmiotu leasingu przeprowadzonej przez finansującego jak i samej wyceny przedmiotu leasingu oraz późniejszej ekspertyzy uzupełniającej, przeprowadzonych na zlecenie powoda oraz wobec całkowicie odmiennych i pozbawionych podstaw wniosków biegłego, jakie ten wysnuwał w oparciu o ww. dokumenty. Skarżący wskazał, że przeprowadzenie tychże dowodów miało na celu ustalenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy a w szczególności wyjaśnienie rozbieżności w ocenie stanu faktycznego w zakresie zarówno ustalenia wartości przedmiotu leasingu jak i jego licytacji, zatem w żadnym wypadku nie można uznać w ocenie skarżącego uznać ww. wniosków dowodowych powoda jako spóźnionych czy też pozostających bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

3. zarzuty faktyczne – polegające na niezgodności ustaleń faktycznych Sądu z materiałem dowodowym zebrany w sprawie w szczególności poprzez:

a) przyjęcie przez Sąd orzekający w oparciu o opinię biegłego sądowego oraz późniejsze jej uzupełnienia (także w drodze ustnych wyjaśnień biegłego) wbrew oczywistym ustaleniom wynikającym z wyceny rzeczoznawcy przeprowadzonej na zlecenie powoda zweryfikowanym następnie rynkowo przez licytację internetową, iż wartość netto przedmiotu leasingu, po jakiej powinno nastąpić jego oddanie do używania na podstawie nowej umowy leasingu to wartość wskazana przez biegłego sądowego w opinii sporządzonej na wniosek pozwanego,

b) przyjęcie, że powód miał możliwość oddania przedmiotu leasingu do używania na podstawie nowej umowy leasingu za kwotę wskazaną w opinii biegłego jako wartość rynkowa tego pojazdu wbrew faktycznemu przebiegowi licytacji przedmiotu leasingu wykazanemu przez powoda stosownym dokumentem i ustaleniom wynikającym z wyceny rzeczoznawcy przeprowadzonej na zlecenie powoda;

4. zarzut nierozpoznania istoty sprawy polegający na nierozpoznaniu przez Sąd pierwszej instancji istoty umowy leasingu i przyjętej zasady odpowiedzialności korzystającego za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy leasingu oraz przerwaniu odpowiedzialności za powstałą szkodę na powoda wbrew literalnemu brzmieniu umowy leasingu łączącej strony i okolicznościom faktycznym w sytuacji, gdy to korzystający odpowiada na zasadzie ryzyka za

niewykonanie lub nienależyte wykonanie przedmiotowej umowy, natomiast odpowiedzialność finansującego oparta jest na zasadzie winy a w konsekwencji na:

nieuwzględnieniu przez Sąd orzekający sytuacji, w jakiej finansujący znalazł się w wyniku rozwiązania umowy leasingu z przyczyn leżących po stronie korzystającego (konieczność „wymuszonej sprzedaży” przedmiotu leasingu),

nieuzasadnionemu przypisaniu powodowi przez Sąd I instancji jako okoliczności mającej zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, zwinionego działania z pokrzywdzeniem pozwanego skutkującego zdaniem Sądu orzekającego zaniżeniem wartości przedmiotu leasingu, a tym samym zwiększeniem kwoty dochodzonego roszczenia.

W uzasadnieniu apelacji, powód zarzucił Sądowi Rejonowemu przede wszystkim nieprawidłowość rozliczenia umowy w oparciu o zupełnie hipotetyczną i nierealną do uzyskania kwotę 187,300 zł wynikającą przy tym z wadliwej, w ocenie skarżącego, opinii biegłego sądowego. W konsekwencji rozliczenie są przeprowadzone contra legem i prowadzi do naruszenia przez Sąd orzekający przepisu art. 709¹⁵ k.c. i § 35 ust 14 lit b O.W.U.L. Skarżący wskazał także, iż nie sposób się zgodzić ze stanowiskiem Sądu I instancji jakoby przyjęte przez strony zasady ustalania wysokości odszkodowania umownego w zakresie przyjęcia jako podstawy 105% wartości wszystkich przewidzianych w umowie leasingu a nie zapłaconych opłat leasingowych w części kapitałowej, były wadliwe i nieuprawnione w części 5% statuujące tym samym niedopuszczalną karę umowną za zobowiązania pieniężne. W tym zakresie skarżący wskazał, iż zasadniczą funkcją odszkodowania umownego jako instytucji właściwej dla umowy leasingu jest funkcja kompensacyjna. Podniósł, iż przepis art. 709¹⁵ k.c. ma charakter dyspozytywny powołując się na stanowisko doktryny i orzecznictwa. Zatem w ocenie powoda brak było przeszkód do ustalenia przez strony wysokości odszkodowania umownego przyjętej zgodnie z § 35 ust 6 O.W.U.L. Powód wskazał, mając na uwadze znaczny rozmiar jego przedsiębiorstwa, wyrażający się m. in. w liczbie przeprowadzanych transakcji, iż w praktyce precyzyjne obliczenie kosztów finansowania danej transakcji jednostkowej jest znacznie utrudnione lub też praktycznie niemożliwe, w związku z czym uzasadnia to w praktyce konieczność ustalenia odszkodowania umownego z zastosowaniem stałych kryteriów, jak to ma miejsce w § 35 ust 6 O.W.U.L. Skarżący podniósł, iż Sąd I instancji nie poczynił żadnych wywodów w tej materii, a prezentowany przez niego pogląd, co do uznania tak skonstruowanego odszkodowania umownego za nieuprawnioną karę umowną należy uznać za odosobniony.

Skarżący wskazał również, iż w okolicznościach niniejszej sprawy, odpowiedzialność korzystającego, tj. pozwanego, oparta jest na zasadzie ryzyka. Zaznaczył, iż przepisy art. 709¹⁵ k.c. i odpowiadające im postanowienia umowne tj. § 35 O.W.U.L. mają na celu zabezpieczenie interesów finansującego w przypadku znacznego spadku wartości przedmiotu leasingu w wyniku jego zużycia przez korzystającego, jak również konieczności zbycia przedmiotu leasingu w trybie tzw. sprzedaży wymuszonej po cenie odbiegającej od ceny rynkowej. Powód zarzucił, iż Sąd orzekający jak i biegły sądowy w swojej opinii pominęli powyższą okoliczność dla określenia wysokości szkody poniesionej przez powoda, a tym samym dla wysokości odszkodowania umownego. Nadmieniał, iż obciążanie korzystającego zwrotem kosztów ubezpieczenia przedmiotu leasingu zasadne jest także za okres, w którym przedmiot ten pozostawał w jego nieuprawnionym władaniu po rozwiązaniu umowy z przyczyn leżących po stronie korzystającego, zaś korzystający pozostawał w zwłoce z jego zwrotem. Podniósł, iż sytuację taką przewiduje wprost postanowienie § 37 ust 7 O.W.U.L., co całkowicie pominął Sąd I instancji.

Powód podkreślił, iż oddanie przedmiotu leasingu przez finansującego do używania na podstawie nowej umowy leasingu po odbiorze go od korzystającego zostało dokonane z zachowaniem należytej staranności, bo poprzedzone było weryfikacją wartości przedmiotu leasingu dokonaną w drodze ekspertyzy sporządzonej na zlecenie powoda przez specjalistę (...) Sp. z o.o. Zarzucanie zatem powodowi jakiegokolwiek stopnia zawinięcia w przeprowadzaniu nowej transakcji dot. przedmiotu leasingu jest bezzasadne, tym bardziej, że opinia biegłego sądowego nie była oparta na oględzinach konkretnego pojazdu będącego przedmiotem tej opinii, sporządzona została po znacznym upływie czasu pomiędzy datą jej sporządzenia a sprzedażą pojazdu, w pełnym oderwaniu od realiów rynkowych i bez uwzględnienia faktycznych cen rynkowych pojazdów tego samego rodzaju i marki co przedmiot leasingu,

jakie panowały na rynku w okresie sprzedaży, a także pominięcie korekt wynikających ze stanu pojazdu (częściowo uzupełnionych w późniejszej opinii uzupełniającej biegłego), brak uzasadnienia dla metod przyjętych przez biegłego i ich niezrozumiałość oraz brak należytej oceny sytuacji, w jakiej następuje „wymuszona sprzedaż” przedmiotu leasingu po rozwiązaniu umowy z przyczyn leżących po stronie korzystającego. Skarżący zarzucił, iż biegły sądowy wyszedł poza zakres zleconej opinii i w udzielonych później wyjaśnieniach zakwestionował rzetelność licytacji przedmiotu leasingu przeprowadzonej przez powoda. W tych okolicznościach opinia biegłego wskazuje jedynie hipotetyczną wartość przedmiotu leasingu i to w sposób nader wątpliwy. Zdaniem powoda nie znajduje również uzasadnienia dokonana przez Sąd orzekający ocena dokumentu – raportu z licytacji internetowej przedmiotu leasingu, gdzie Sąd kwestionuje prawidłowość przeprowadzonej licytacji, wytykając w szczególności rzekome zaniżenie ceny i spóźniony zdaniem Sądu, termin jej przeprowadzenia, co miało mieć wpływ na uzyskaną ostatecznie wartość przedmiotu leasingu. W tych okolicznościach całkowicie niezrozumiałym i nieuzasadnionym było oddalenie przez Sąd orzekający wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda w wyniku przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, a dotyczących dowodu z zeznań świadka mgr inż. G. C. – rzeczoznawcy z (...) Sp. z o.o. jak również z zeznań świadka M. M. – Kierownika Z., B. Konieczność przeprowadzenia ww. dowodów wyniknęła dopiero w toku procesu, wobec całkowicie nieuzasadnionych zarzutów biegłego stawianych powodowi a dotyczących zarówno organizacji i przebiegu licytacji internetowej przedmiotu leasingu przeprowadzonej przez finansującego, jak i samej wyceny przedmiotu leasingu oraz późniejszej ekspertyzy uzupełniającej. Wskazał, iż przeprowadzenie tychże dowodów miało na celu ustalenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności ostateczne wyjaśnienie rozbieżności w ocenie stanu faktycznego w zakresie zarówno ustalenia wartości przedmiotu leasingu jak i jego licytacji.

Zarzut dotyczący nierozpoznania istoty sprawy przez Sąd I instancji skarżący oparł na zupełnym pominięciu przez Sąd orzekający zasady odpowiedzialności korzystającego za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy leasingu i przerzucenia odpowiedzialności za powstałą szkodę na finansującego wbrew literalnemu brzmieniu umowy leasingu łączącej strony i okolicznościom faktycznym w sytuacji gdy to korzystający odpowiada na zasadzie ryzyka za niewykonanie lub nienależyte wykonanie przedmiotowej umowy, natomiast odpowiedzialność finansującego oparta na zasadzie winy. Konsekwencją tego było całkowite nieuwzględnienie przez Sąd I instancji sytuacji finansującego w jakiej znalazł się on w wyniku rozwiązania umowy leasingu z przyczyn leżących po stronie korzystającego, gdy zmuszony on był podjąć działania zmierzające do zminimalizowania niekorzystnych skutków działania.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu powyższego pozwany wskazał, iż Sąd I instancji słusznie uznał, iż zastrzeżenie odszkodowania umownego powyżej kwoty jaką statuuje art. 709¹⁵ § 1 k.c. (powyżej 5%) stanowi zastrzeżenie kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego. W sprzeczności z podnoszoną przez powoda argumentacją sprzedaży wymuszonej pozostaje fakt bardzo późnego i niczym nie uzasadnionego wystawienia przedmiotu leasingu do ponownej odsprzedaży i przeprowadzenia jego nierzetelnej wyceny. Pozwany zarzucił, że powszechną praktyką leasingodawców jest zaniżanie wartości przedmiotów oddanych ponownie do odsprzedaży. W tej sprawie przedmiot leasingu był praktycznie nowy, który w normalnych warunkach sprzedaży rynkowej, w licytacji otwartej, osiągnąłby znacznie wyższą cenę niż ta, za którą został wystawiony a następnie sprzedany. Słusznie zatem Sąd I instancji uznał, że wnioski dowodowe powoda o przesłuchanie świadków G. C. i M. M. nie mogły mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja strony powodowej jest uzasadniona.

Sąd Okręgowy - w wyniku przeprowadzonej kontroli instancyjnej – uznał, że zaskarżone rozstrzygnięcie, w zakresie w jakim uchylono nakaz zapłaty (tj. co do kwoty 29.991,39 zł) zostało wydane bez dostatecznego rozpoznania istoty sprawy, a zgromadzone dowody nie dają wystarczających podstaw do zmiany wyroku przez Sąd II instancji.

Nie ulega wątpliwości, że podstawowym celem postępowania apelacyjnego jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, co oznacza, że sąd odwoławczy, będący także sądem merytorycznym, nie może poprzestać na zbadaniu zarzutów apelacyjnych, lecz powinien poczynić własne ustalenia i samodzielnie ocenić je z punktu widzenia prawa materialnego. W tym kontekście Sąd Okręgowy dokonał wszechstronnej analizy rozstrzygnięcia Sądu I instancji pod względem zgodności z przepisami prawa.

W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że nierozpoznanie istoty sprawy odnosi się do roszczenia będącego podstawą powództwa i zachodzi, gdy sąd I instancji nie orzekł w ogóle merytorycznie o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominął merytoryczne zarzuty stron (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 r. II CKN 897/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2002 r. V CKN 357/00, postanowienie z dnia 4 września 2014 r. II CZ 41/14). Przepis art. 386 § 4 k.p.c. stanowi natomiast, że w razie nierozpoznania przez Sąd I instancji istoty sprawy, sąd odwoławczy może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania. Treścią normy prawnej zawartej w tym przepisie jest upoważnienie do wydania przez sąd odwoławczy orzeczenia kasatoryjnego w określonych sytuacjach procesowych, jako wyjątku od zasady orzekania co do meritum w tym postępowaniu. Jego brzmienie wskazuje jednocześnie na to, że nie zachodzi obowiązek prowadzenia przez sąd II instancji postępowania dowodowego zmierzającego do wyjaśnienia rzeczywistej treści stosunków faktycznych i prawnych w sytuacji, gdy sąd I instancji zaniechał rozważenia poddanych przez strony pod osąd żądań i twierdzeń, jak również, gdy nie dokonał oceny przeprowadzonych dowodów i pominął mogące mieć wpływ na rozstrzygnięcie meritum sporu dowody zawnioskowane przez strony dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W doktrynie i orzecznictwie słusznie zwraca się przy tym uwagę, na związane z wydaniem przez sąd II instancji wyroku reformatoryjnego, ryzyko pozbawienia stron jednej instancji merytorycznej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2002 r. I CKN 1149/00).

Mając na uwadze brzmienie art. 386 § 4 k.p.c. w okolicznościach niniejszej sprawy zachodziła druga z podstaw do uchylenia wyroku Sądu I instancji, a to niemożność wydania wyroku reformatoryjnego, związana z wymaganiem przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości wynikającą z potrzeby i konieczności wyjaśnienia kwestii spornych pomiędzy stronami. W ocenie Sądu Okręgowego materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie pozwala na kategoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

W pierwszej kolejności rozważeniu podlegały zarzuty dotyczące dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz naruszenia przepisów proceduralnych albowiem ocena prawidłowości zastosowanych przepisów prawa materialnego mogła zostać dokonana jedynie po uprzednim stwierdzeniu, że ustalenia faktyczne zostały poczynione w oparciu o poprawnie zastosowane przepisy prawa procesowego. Powyższe determinowało z kolei zaproponowaną przez Sąd I instancji ocenę prawną.

Rozpoznając wniesioną przez powoda apelację Sąd Okręgowy uznał za zasadne zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji prawa procesowego, co miało niewątpliwie istotny wpływ na wynik sprawy.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu powoda naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie przez Sąd I instancji wniosków dowodowych strony powodowej z zeznań świadków: G. C. - rzeczoznawcy (...) Sp. z o.o. oraz M. M. - K. P., jako dowodów spóźnionych nie mogących mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, Sąd Okręgowy przedmiotowy zarzut skarżącego uznał za zasadny. Przede wszystkim wskazać należy, iż w okolicznościach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy dokonując oceny zasadności roszczenia powoda zakwestionował wyliczenie przez niego należności przysługujących mu z tytułu wcześniejszego rozwiązania spornej umowy leasingu. Uznał, iż powód w sposób zawiniony, wadliwie i nieprawidłowo określił wartość wskazanej w § 35 ust 6 pkt d O.W.U.L. należności z tytułu odszkodowania umownego, głównie poprzez jego zmniejszenie o korzyści uzyskane zgodnie z § 35 ust 14 b) O.W.U.L. tj. o wartość netto przedmiotu leasingu przyjętej jako podstawa w nowej umowie leasingu powiększonej o koszty związane z zawarciem nowej umowy tj. kwoty 169.700 zł netto. Sąd Rejonowy, opierając się na skorygowanej opinii biegłego sądowego sporządzonej w sprawie uznał, iż wycena przedmiotu leasingu dokonana na zlecenie powoda przez specjalistę G. C. - rzeczoznawcę (...) Sp. z o.o., z którym to podmiotem powód pozostawał w stałych kontaktach handlowych – w sposób rażąco zaniżała wartość

przedmiotu leasingu na dzień jego zwrotu przez korzystającego. Przełożyło się to następnie na podanie zaniżonej ceny w ofercie oddania przedmiotu leasingu do korzystania na podstawie kolejnej umowy leasingu, co miało wpływ na wartość nowej umowy ustalonej w trybie licytacji zainicjowanej na portalu aukcyjnym w dniu 21 października 2010 r., która to wartość opiewała na kwotę 169.700,00 zł. Podkreślić należy, że powyższe działanie powoda Sąd Rejonowy uznał za zawinione. Ponadto Sąd Rejonowy uznał, iż powód ponosi także winę w zbyt długim zwlekaniu z przeprowadzeniem licytacji tj. wystawieniu oferty zawarcia kolejnej umowy leasingu na platformę licytacyjną dopiero końcem października 2010r., co przekładało się na uzyskaną ostatecznie wartość przedmiotu leasingu. Sąd Rejonowy w tym zakresie wskazał, iż pora późno-jesienna związana była z ograniczeniem robót do których posłużyć miał ciągnik siodłowy V. (...) (...), co z kolei wiązało się z ograniczeniem popytu na oferowany przez powoda przedmiot leasingu.

Biegły sądowy ustalił rzeczywistą wartość pojazdu na chwilę jego odebrania korzystającemu na kwotę 187.300,00 zł, opierając się na danych zawartych w wycenie rzeczoznawcy (...) Sp. z o.o., przyjmując różne warianty wyliczeń na podstawie powszechnie obowiązujących cenników (taryfikatorów). Przedmiotowa opinia biegłego sądowego ograniczała się do materiałów zawartych w aktach sprawy, a z uwagi na znaczny upływ czasu pomiędzy datą sporządzenia opinii a sprzedażą pojazdu biegły sądowy nie miał możliwości oględzin pojazdu będącego przedmiotem opinii. Podczas wydawania opinii w sprawie, biegły sądowy podkreślał niedokładność w opisie stanu pojazdu dokonanej przez rzeczoznawcę wybranego przez powoda, wybiórcze stosowanie korekt tj. w sposób uznaniowy, z tendencją do ich zaniżania. Wskazywał, iż opis przedmiotu wyceny dokonany przez rzeczoznawcę (...) Sp. z o.o. nie opisuje precyzyjnie stanu pojazdu, a w wycenie nie podano uzasadnienia dla korekt ujemnych, co również wpływało na wycenę przedmiotu leasingu. Biegły sądowy stwierdził także, iż sam fakt sporządzenia przed sądowej wyceny przedmiotu leasingu na zlecenie powoda czyni ją mało obiektywną, jako przeprowadzoną bez powiadomienia pozwanego o oględzinach oraz zakwestionował rzetelność licytacji przedmiotu leasingu przeprowadzonej przez powoda. Tym samym wskazał, iż wycena dokonana przez rzeczoznawcę (...) Sp. z o.o. mgr. inż. G. C. jest nierzetelna, nie uwzględniająca rzeczywistej wartości przedmiotu leasingu, który w ocenie biegłego stanowił kwotę 187.300,00 zł, a nie jak to wskazał rzeczoznawca powoda 160.700,00 zł.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz przebieg postępowania dowodowego przed Sądem I instancji, zważywszy, iż biegły wydając przedmiotową opinię oraz opinię uzupełniającą z dnia 8 lipca 2014 r wraz z wyjaśnieniami składanymi do protokołu rozprawy, nie mając bezpośredniej styczności z przedmiotem umowy leasingu podczas oględzin, opierając się jedynie na aktach sprawy, w tym głównie na wycenie sporządzonej na zlecenie powoda przez rzeczoznawcę (...) Sp. z o.o. oraz taryfikatorach odnoszących się do przedmiotu leasingu tj. powszechnie obowiązujących cennikach, wygłaszając zarazem w sposób kategoriyczny osąd, pomimo niedostatków dokumentacji pozwalających w sposób zupełny oraz wyczerpujący odnieść się do przedmiotu umowy leasingu, iż powód zaniżył wartość przedmiotu leasingu nieprawidłowo ustalając jego wycenę, to powyższe pozwalało Sądowi Okręgowemu uznać, iż opinia sporządzona w niniejszej sprawie przez biegłego sądowego, nie daje jednoznacznych podstaw do przyjęcia i wysnucia na jej podstawie wniosków tak jak to uczynił Sąd I instancji, a mianowicie iż powód wadliwie pomniejszył odszkodowanie umowne wynikające z § 35 ust 6 pkt d O.W.U.L. poprzez odliczenie od przysługujących mu należności na podstawie § 35 ust 14 pkt b O.W.U.L. kwoty 169.700 zł tytułem korzyści uzyskanej w związku z oddaniem przedmiotu leasingu do używania i korzystania na podstawie nowej umowy leasingu a także do uznania, iż kwota ta, jako kwota uzyskana przez powoda w licytacji, jest kwotą rażąco zaniżona, niezgodna z rzeczywistą ceną przedmiotu leasingu, na której wysokość miało wpływ spóźnione wystawienie oferty leasingu na platformę licytacyjną.

Powyższe braki w zakresie postępowania dowodowego, a to w zakresie opinii biegłego, mogły a zarazem powinny zostać uzupełnione poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z wnioskowanych przez stronę powodową zeznań świadków G. C. - rzeczoznawcy (...) Sp. z o.o. autora ekspertyzy i ekspertyzy uzupełniającej przedmiotu leasingu wykonanej na zlecenie powoda oraz M. M. – odpowiedzialnego za wystawienie na licytację internetową przedmiotu leasingu, w tym przyjęcie przez powoda ceny wywoławczej przedmiotu leasingu. Potrzeba dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z przesłuchania ww. świadków wyniknęła dopiero w trakcie procesu wobec treści opinii sądowej oraz twierdzeń i wniosków z nich wynikających. Świadczenie w/w posiadają bezpośrednie wiadomości związane z okolicznościami niniejszej sprawy, istotne dla zgromadzenia pełnego, wyczerpującego materiału

dowodowego, niezbędnego do rozstrzygnięcia przedmiotowego sporu. Zaznaczyć ponownie należy, iż Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska Sądu Rejonowego, iż były to wnioski dowodowe spóźnione i nie mające wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Wręcz przeciwnie, skoro biegły sądowy nie mogąc przeprowadzić oględzin przedmiotu wyceny, zgłaszał niedostatki w opisie stanu technicznego pojazdu (np. brak wskazania rozmiarów naprawy kabiny, opisu stanu ogumienia, itp.), niedostateczne uzasadnienie dla przyjętych korekt ujemnych dot. aktualnej sytuacji rynkowej, za wcześniejsze naprawy, za konieczne naprawy, wybiórcze stosowanie korekt z tendencją do ich zaniżania bez konkretnego uzasadnienia konieczne zatem było dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka osoby sporządzającej przedsądową opinię, która wykonywała ją na podstawie oględzin stanu pojazdu. Jest to tym bardziej uzasadnione, że jak wynika z akt sprawy pozwany nie brał udziału w oględzinach pojazdu przy opiniowaniu przez D. (...), zdając pojazd podpisał protokół, w którym stwierdzono uszkodzenie w postaci pękniętego zderzaka, a więc w toku przesłuchania świadka mógł realnie wpłynąć na dokonanie ustaleń co do stanu technicznego pojazdu z momentu jego zwrotu, bo w sprawie twierdził, że stan techniczny pojazdu był dobry, nie miał cech nadmiernej eksploatacji. Uzasadnionym było przeprowadzenie dowodu z przesłuchania zawnioskowanego świadka w obecności biegłego, który w ten sposób mógł uzupełnić braki materiału dowodowego w opisie pojazdu. Zgodzić się należy z biegłym, że nie mógł się on opierać na przedłożonym przez powoda piśmie stanowiącym uzupełnienie przedsądowej opinii, bo można go było traktować jedynie jako stanowisko powoda w sprawie. Tylko poprzez zeznania opiniującego jako świadka można było uzupełnić materiał dowodowy, którego brakowało i na co zwracał uwagę biegły. Tutaj zaznaczyć należy, że nie ma racji powód o możliwości skonfrontowania biegłego sądowego ze świadkiem G. C., bo są to środki dowodowe o odmiennym charakterze (opinia biegłego i zeznania świadka) ale przesłuchanie świadka w obecności biegłego i umożliwienie biegłemu zadawania pytań jest praktyką dopuszczalną i stosowaną. Po przesłuchaniu świadków biegły powinien mieć możliwość uwzględnienia wyników przesłuchania w opinii. Dopiero po przeprowadzeniu tych czynności możliwa była pełna ocena wiarygodności opinii sądowej. Skoro powodowi nie można zarzucić błędu w wyborze profesjonalnej firmy zajmującej się wyceną tego rodzaju rzeczy, to bez uzupełnienia materiału dowodowego o zeznania zawnioskowanego świadka zarzut zawinionego przez powoda rażącego zaniżenia wyceny przedmiotu leasingu nie znajduje dostatecznego oparcia w wiarygodnym materiale dowodowym. To samo zresztą dotyczy nieprzeprowadzenia przez Sąd Rejonowy dowodu z zeznań świadka M. M., który miał bezpośrednią wiedzę odnośnie licytacyjnej ponownej umowy leasingu spornego pojazdu. Sąd Rejonowy zarzuca powodowi zawinione, nieuzasadnione okolicznościami opóźnienie w przeprowadzeniu licytacji, co z uwagi na porę roku miało bezpośrednio przełożyć się na zaniżenie wartości pojazdu. Według Sądu Okręgowego materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie jest wystarczający do takiej oceny. Biegły nie miał wiedzy w tym zakresie, a powód na podstawie uzupełniającej opinii D. P. twierdził, że pojazd był oferowany na aukcji przez 4 miesiące. Skoro więc Sąd Rejonowy wyciąga z daty licytacji tak daleko idące wnioski to bez wyjaśnienia tej kwestii są one zdecydowanie przedwczesne.

Reasumując, stanowisko Sądu Rejonowego o zawinionej, rażąco zaniżonej wycenie spornego pojazdu przez powoda nie znajduje oparcia w pełni wiarygodnym i weryfikowalnym materiale dowodowym, który w sytuacji niezasadnego pominięcia istotnych dowodów dla rozstrzygnięcia istoty sporu, okazał się niepełny. Przypisywanie szczególnego znaczenia temu, że powód ubezpieczając samodzielnie pojazd po rozwiązaniu umowy leasingu podał sumę ubezpieczenia 186.885 zł netto (k. 267) – zbliżoną do wyceny biegłego sądowego - nie jest uzasadnione i wystraszające z tego względu, że umowa ubezpieczenia była zawarta w dacie 13 maja 2010r., czyli przed odebraniem pojazdu pozwanemu, co nastąpiło przeszło miesiąc później. Powód nie miał więc możliwości weryfikacji wartości pojazdu w oparciu o jego rzeczywisty stan techniczny. W konsekwencji dotychczas zgromadzone dowody nie dały wystarczających podstaw do merytorycznej zmiany wyroku przez Sąd II instancji, gdyż byłoby to przedwczesne i dlatego też samo naruszenie przez Sąd I instancji powyższych reguł wystarczało do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z ukierunkowaniem na uzupełnienie materiału dowodowego.

Odnosząc się do kolejnej kwestii w zakresie przyjęcia przez Sąd Rejonowy nieprawidłowego wyliczenia należności przysługujących powodowi w związku z rozwiązaniem umowy leasingu z przyczyn leżących po stronie korzystającego (§ 35 ust 6 O.W.U.L.), a to w przedmiocie nieprawidłowego rozliczenia kwoty ubezpieczenia przedmiotu leasingu -

obciążenia pozwanego kosztami ubezpieczenia w wysokości jakiej to uczynił powód, Sąd I instancji przyjął, iż skoro ostatecznie ubezpieczenie dotyczące przedmiotu leasingu, zostało zawarte przez finansującego tj. powoda w dniu 13 maja 2010 r., czyli po wypowiedzeniu umowy leasingu, gdy nieaktualne były już umowne ustalenia stron w przedmiocie obowiązku zwrotu kosztów ubezpieczenia, to zasadnym było obciążenie pozwanego - korzystającego, jedynie opłatą z tytułu ubezpieczenia za okres w jakim faktycznie pozwany korzystał z pojazdu tj. za 1 miesiąc, a zatem kwotą 1.421,23 zł wynikającą z faktury VAT o nr (...) (k. 173).

Wskazać należy, iż aby możliwe było rozpoznanie istoty sprawy konieczne jest określenie tej istoty - tego co jest przedmiotem sprawy. O przedmiocie sprawy decyduje żądanie powoda i powołane przez niego okoliczności faktyczne, co pociąga za sobą zastosowanie określonej podstawy prawnej i ocenę żądania powoda w kontekście tej podstawy. Dlatego też do rozpoznania istoty sprawy konieczne jest w pierwszej kolejności sprecyzowanie przez powoda żądania i jego podstawy faktycznej. W okolicznościach niniejszej sprawy stwierdzić należało, iż powód nie podał dokładnie w jaki sposób wyliczył kwoty należne z tytułu ubezpieczenia przedmiotu leasingu oraz korekty ubezpieczenia VAT, ujęte w pkt 4 (5.709,60 zł plus odsetki 1.022,88 zł) i 9 (905,08 zł plus odsetki 91,23 zł) tabeli nr 2 w piśmie procesowym z dnia 15 marca 2013 r. (k. 97). W ocenie Sądu Okręgowego istotnym w ww. zakresie jest szczegółowe wyliczenie wynikające z pkt 4 ww. tabeli, albowiem dotyczy polisy ubezpieczeniowej przedmiotu leasingu o nr (...) (k. 267) oraz faktury VAT o nr (...) z dnia 16 czerwca 2010 r. (k. 157) – co opisano w pkt 2 pisma – k. 98. Powód nie podaje jednak szczegółowego wyliczenia za jaki okres policza koszt ubezpieczenia, od jakiej kwoty i w jaki sposób wyliczył wartość 5.709,60 zł i odsetki 1.022,88 zł. Natomiast jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, Sąd ten, ustalenia odnośnie przedmiotowych rozliczeń związanych z kosztami ubezpieczenia przedmiotu leasingu odnosi do korekty faktury VAT o nr (...) (k. 173), która zważając na okoliczności niniejszej sprawy, nie może zostać uznana za podstawę wyliczeń w tym przedmiocie. Najprawdopodobniej odnosi się ona do kwoty ujętej w pkt 9 tabeli, ale powód tego nie artykułuje dość jednoznacznie, bo nie indywidualizuje faktury korygującej (patrz pkt 7 wyjaśnień k. 99). Dlatego jednoznaczne wnioski oraz twierdzenia w tym zakresie mogą zostać poczynione jedynie na podstawie ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji w jaki sposób powód obliczył przedmiotowe opłaty z tytułu ubezpieczenia przedmiotu leasingu, jaką przyjął wysokość tychże opłat oraz jakie kwoty składały się na całość dochodzonej z tego tytułu przez powoda sumy, aby ewentualnie dokonywać korekty w tym przedmiocie. Zaznaczyć także należy, iż korekta opłat związanych z należnościami z tytułu ubezpieczenia przedmiotu leasingu powinna być także uzasadniona w kontekście odpowiedzialności pozwanego jako korzystającego opierającej się na zasadzie ryzyka, co jest cechą charakterystyczną dla umowy leasingu, albowiem w okolicznościach niniejszej sprawy bezspornym było, iż rozwiązanie umowy nastąpiło z powodu zaległości pozwanego w zapłacie należnych powodowi opłat leasingowych, przy czym pozwany nie dokonał zwrotu przedmiotu leasingu po zakończeniu umowy w określonym terminie a strona powodowa podnosiła, iż zasadnym było obciążenie kosztami ubezpieczenia przedmiotu leasingu, także za okres w którym przedmiot ten, pozostawał w jego (pозwanego) nieuprawnionym władaniu po rozwiązaniu umowy z przyczyn leżących po stronie korzystającego, w sytuacji gdy korzystający pozostawał w zwłoce z jego zwrotem. Sąd Rejonowy powyższych okoliczności nie uwzględnił, nie odnosząc się do nich w przedmiotowym uzasadnieniu, w związku z czym w tym zakresie orzeczenie Sądu I instancji tj. w zakresie wyliczenia kwoty jaką powód władny był obciążyć pozwanego z tytułu zwrotu kosztów ubezpieczenia przedmiotu leasingu, a to kwotą 1.421,23 zł, wymyka się spod kontroli instancyjnej.

Zaznaczyć także należy, iż Sąd Rejonowy stwierdził jednoznacznie lecz nader lakonicznie i oszczędnie, iż zapis umowny § 35 ust 6 d O.W.U.L. wskazujący, iż zaakceptowane przez strony zasady ustalania wysokości odszkodowania umownego w zakresie przyjęcia jako podstawy 105% wartości wszystkich przewidzianych w umowie leasingu, a nie zapłaconych opłat leasingowych w części kapitałowej - jest nie tyle uszczegółowieniem co modyfikacją zapisu umownego regulującego odszkodowanie umownego a to § 32 i 35 O.W.U.L., czyniąc z niego w części tj. 5 % niedopuszczalną karę umowną za zobowiązanie pieniężne, w związku z czym zapis ten, jest wadliwy i nieuprawniony. Sąd Rejonowy w związku z przyjęciem powyższego uznał, iż na to miejsce wprowadzić należało wywodzone wprost z ustawy uprawnienie finansującego, uznając tym samym za zasadne uwzględnienie zamiast kwoty 127.758,67 zł - kwoty 121.674,92 zł. Wskazać należy, iż przyjęcie przez Sąd Rejonowy powyższego stanowiska, biorąc pod uwagę, iż w orzecznictwie (m. in. wyrok SN z dnia 18 sierpnia 2005 r., sygn. akt V CK 90/2005, wyrok SN z dnia 2 marca 2012

r., sygn. akt II CSK 351/11, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2008 r., I CSK 354/07, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2007 r., III CSK 205/07, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2013 r., I A Ca 1428/12, J. Jastrzębski, Kara umowna w umowie leasingu, glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., I K67/05 i wyroku z dnia 18 sierpnia 2005, V CK 90/05) nie ma jednolitości stanowiska zarówno co do charakteru regulacji art. 709⁽¹⁵⁾ k.c., a to czy jest to norma o charakterze względnie czy bezwzględnie obowiązującym, jak też czy przepis art. 483 k.c. regulujący instytucję kary umownej ma zastosowanie do przedmiotowej instytucji, a w konsekwencji do klauzuli zawartej w § 32 i 35 O.W.U.L. - pozwalało Sądowi Okręgowemu przyjąć, iż rozstrzygnięcie poczynione przez Sąd I instancji także w tymże zakresie nie podlega kontroli instancyjnej, nie pozwalając zarazem Sądowi Okręgowemu prześledzić toku myślenia Sądu Rejonowego w przedmiocie przesłanek jakimi Sąd ten, kierował się przy jednoznacznym uznaniu, iż zapis umowny zawarty w § 35 ust 6 pkt d O.W.U.L. stanowi niedopuszczalną karę umowną za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania pieniężnego.

Powyższe dało podstawę do uchylenia zaskarżonego wyroku, ale tylko w zakresie, który został faktycznie zakwestionowany przez powoda, tj. co do pkt I i IV wyroku, bo nie było podstaw uchylenia wyroku w zakresie w jakim nakaz zapłaty został utrzymany w mocy, tj co do kwoty 28.518,03 zł, o czym orzeczono w pkt III wyroku Sądu Rejonowego, czego z kolei nie zaskarżył pozwany.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd I instancji w pierwszej kolejności będzie musiał uzupełnić postępowanie dowodowe poprzez przesłuchanie zawnioskowanych przez powoda świadków G. C. (w obecności biegłego sądowego) i M. M., umożliwić biegłemu uzupełnienie opinii oraz na podstawie jego wyników ponownie dokonać dokładnej i wszechstronnej oceny na podstawie wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów zasadności zarzutów pozwanego, skierowanych przeciwko roszczeniu powoda, a także dokonać oceny prawidłowości dokonanej przez powoda rozliczenia umowy leasingu zgodnie z postanowieniami O.W.U.L. co do przyjętej do rozliczenia wartości przedmiotu leasingu, wysokości odszkodowania umownego w kontekście regulacji zawartej w art. 709¹⁵ kc oraz § 2.11 i § 35 ust. 6d O.W.U.L., co do spornych 5% oraz zasadności obciążenia pozwanego kosztami ubezpieczenia pojazdu w kwocie wskazanej przez powoda w wycenieniu (k. 97).

Mając na uwadze powyższe argumenty, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok w pkt I i IV przekazując sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Krośnie, V Wydziałowi Gospodarczemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 108 § 2 k.p.c.